सोत्सवे च दिने तस्मिन्सा नक्तं कृतमण्डना ।
मात्रानुप्रेषिता भेजे शय्यास्थापि न तं पतिम् ॥ ५६ ॥
प्रार्थिता तेन चालीकसुप्तं चक्रे ऽन्यमानसा ।
पानमत्तो ऽधखिन्नश्च सो ऽपि जज्ञे ऽथ निद्रया ॥ ५७ ॥
5 तावच्च सुप्ते सर्वस्मिन्भुक्तपीते जने शनैः ।
संधिं भित्त्वा विवेशात्र चौरो वासगृहान्तरे ॥ ५८ ॥
तत्कालं तमपश्यन्ती साप्युत्थाय वणिक्सुता ।
स्वजारकृतसंकेता निभृतं निरगात्ततः ॥ ५९ ॥
तदालोक्य स चौरो ऽत्र विघ्नितेच्छो व्यचिन्तयत् ।
10 येषामर्थे प्रविष्टो ऽहं तैरेवाभरणैर्वृता ॥ ६० ॥
निशीथे निर्गतैषा तद्दीने ऽहं सा क्व गच्छति ।
इत्याकलय्य निर्गत्य स चौरस्तां वणिक्सुताम् ॥ ६१ ॥
वसुदत्तामनुययौ दत्तदृष्टिरलक्षितः ।
सापि पुष्पादिकस्तैकससंकेतसखीयुता ॥ ६२ ॥
15 गत्वा बाह्यं प्रविष्टाभूदुद्यानं नातिदूरगम् ।
तत्रापश्यच्च तं वृक्षे लम्बमानं स्वकामुकम् ॥ ६३ ॥
संकेतकागतं रात्रौ लब्धा नगररक्षिभिः ।
उल्लम्बितं चौरबुद्ध्या पाशकण्ठं मृतं स्थितम् ॥ ६४ ॥
ततः सा विह्वलोद्भ्रान्ता हा हतास्मीति वादिनी ।
20 पपात भूमौ कृपणं विलपन्ती रुरोद च ॥ ६५ ॥
अवतार्याथ वृक्षात्तं गतासुं निजकामुकम् ।
उपवेश्याङ्गरागेण पुष्पैश्चालंचकार सा ॥ ६६ ॥
समालिङ्ग्य च निःसंज्ञं रागशोकान्धमानसा ।
उन्नमय्य मुखं यावत्तस्यार्ता परिचुम्बति ॥ ६७ ॥
25 तावच्च तस्याः सहसा निर्जीवः परपूरुषः ।
वेतालानुप्रविष्टः सन्दन्तैश्चिच्छेद नासिकाम् ॥ ६८ ॥
तेन सा विह्वला तस्मात्सव्यथापसृताप्यहो ।
किं स्विज्जीवेदिति हृता पुनरेत्य तमैक्षत ॥ ६९ ॥
दृष्ट्वा च वीतवेतालं निश्चेष्टं मृतमेव तम् ।
30 सा भीता परिभूता च चचाल रुदती शनैः ॥ ७० ॥
तावच्छन्नः स्थितः सो ऽथ चौरः सर्वं व्यलोकयत् ।
अचिन्तयच्च किमिदं पापया कृतमेतया ॥ ७१ ॥